

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 531/2025-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátmi JUDr. Vladimírom Fraňom, Haškova 18, Nové Mesto nad Váhom, a JUDr. Ing. Ondrejom Randiakom, Škultétyho 469/4, Martin, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 32D/6/2023 z 23. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. februára 2025 doplnenou podaniami doručenými 21. mája 2025 a 13. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 a 5 ústavy rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „NSS“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadostučinenie 35 000 eur a náhradu trov konania. Súčasne navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

II.

Skutkové východiská

2. Predseda Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) podal 24. mája 2023 proti sťažovateľke disciplinárny návrh, ktorého súčasťou bol aj návrh na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu. Disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu (ďalej len „DS“) rozhodnutím z 30. mája 2023 návrh na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sťažovateľky zamietol.

3. Žiadosťami z 30. júna 2023 a 4. júla 2023 predseda DS požiadal podľa § 25 ods. 2 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) (ďalej aj „DSP“ alebo „disciplinárny súdny poriadok“) Súdnu radu Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“), aby ako orgán, ktorý prijal Zásady sudcovskej etiky, predložil stanovisko k opísaným skutkom uvedeným v disciplinárnom návrhu. Súdna rada vo svojom podaní z 21. júla 2023 uviedla, že za podstatnú náležitosť žiadosti podľa § 25 ods. 2 DSP považuje uvedenie zásady alebo zásad sudcovskej etiky, ktorých výklad sa požaduje so zreteľom na skutok považovaný za disciplinárne previnenie a bez jej existencie nemôže žiadosti vyhovieť.

4. Podaním z 28. februára 2024 predseda DS oznámil sťažovateľke zmenu zloženia DS opatrením č. 4, ktorým sa s účinnosťou od 20. februára 2024 mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2024 (ďalej len „opatrenie“), pričom podľa čl. I bodu 10 opatrenia bol pôvodný člen senátu JUDr. Fečík nahradený sudcom NSS JUDr. Dzurdzikom.

5. Na ústnom pojednávaní 16. septembra 2024 DS uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, udelil priestor na záverečné reči a na posledné slovo, ktoré odznelo a následne bolo ústne pojednávanie odročené na 23. október 2024.

6. Sťažovateľka 17. októbra 2024 doručila NSS návrh na vylúčenie sudcov DS z prejednávania a rozhodovania jej veci a žiadosť o pridelenie veci inému senátu s odôvodnením, že napriek vyhláseniu dokazovania za skončené uznesením zo 16. septembra 2024 bolo senátom 32D vykonané dokazovanie dopytom na Okresný súd Trenčín k sp. zn. 6C/245/2016. Uvedené sťažovateľka zistila pri rozhovore s asistentkou senátu.

7. DS na ústnom pojednávaní konanom 23. októbra 2024 pojednával v neprítomnosti sťažovateľky, ktorej neúčast' na pojednávaní ospravedlnil jej obhajca s tým, že sťažovateľka súhlasí s pojednávaním v jej neprítomnosti. DS vydal uznesenie o pokračovaní v ústnom pojednávaní na účel doplnenia dokazovania, ktorého potreba vyplynula s odkazom na § 276 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „TP“). Následne predseda DS informoval, že 17. októbra 2024 sťažovateľka doručila NSS návrh na vylúčenie sudcov DS z prejednávania a rozhodovania jej veci. Po oboznámení prítomných s obsahom tohto návrhu skonštatoval, že o tejto námietke sa s poukazom na § 32 ods. 6 TP v spojení s § 4 DSP nekoná, keďže dôvodom námietky je len riadny procesný postup súdu v konaní. Predseda DS ďalej informoval, že pri záverečnej porade vystala potreba objasniť okolnosť, kedy sťažovateľka podpisovala rozsudky vo veciach okresného súdu sp. zn. 6C/2/2015, 6C/2/2021, 6C/1/2018, 6C/245/2016 a sp. zn. 6Csp/20/2020, pričom telefonickým dopytom na príslušnú spisovú kanceláriu súdu zistil, kedy sťažovateľka rozsudky v označených veciach podpisovala. Účastníkom konania bola daná možnosť vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam. Obhajca sťažovateľky v rámci toho uviedol, že sa k veci nebude vyjadrovať, keďže očakával iba vyhlásenie rozhodnutia. Predseda DS uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na záverečné reči, v ktorých sa účastníci konania odvolali na ich znenie z ostatného pojednávaní. Obhajca sťažovateľky vo svojej záverečnej reči uviedol, že *„doplnené dokazovanie nemá žiaden dopad na relevantnosť mojich záverov a obsahu prednesov...“*, preto zotrval na oslobodení sťažovateľky spod disciplinárneho návrhu v celom rozsahu.

8. DS rozhodol o disciplinárnom návrhu tak, že výrokom I uznal sťažovateľku vinnou, že:

- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6C/2/2015 nedodržala zákonnú lehotu v zmysle § 223 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na vyhotovenie a odoslanie rozsudku vyhláseného 5. decembra 2022, čím spôsobila vo veci prieťah v čase od 9. januára 2023, keď uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku, do 5. apríla 2023, keď bol rozsudok podpísaný disciplinárne obvinenou (skutok 1);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6C/2/2021 nedodržala zákonnú lehotu v zmysle § 223 ods. 3 CSP na vyhotovenie a odoslanie rozsudku vyhláseného 12. decembra 2022, čím spôsobila vo veci prieťah v čase od 11. januára 2023, keď uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku, do 26. apríla 2023, keď bol rozsudok podpísaný disciplinárne obvinenou (skutok 2);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6C/1/2018 nedodržala zákonnú lehotu v zmysle § 223 ods. 3 CSP na vyhotovenie a odoslanie rozsudku vyhláseného 11. januára 2023, čím spôsobila vo veci prieťah v čase od 10. februára 2023, keď uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku, do 18. mája 2023, keď bol rozsudok podpísaný disciplinárne obvinenou (skutok 3);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6C/245/2016 nedodržala zákonnú lehotu v zmysle § 223 ods. 3 CSP na vyhotovenie a odoslanie rozsudku vyhláseného 11. januára 2023, čím spôsobila vo veci prieťah v čase od 10. februára 2023, keď uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku, do 7. júna 2023, keď bol rozsudok podpísaný disciplinárne obvinenou (skutok 4);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6Csp/20/2020 nedodržala zákonnú lehotu v zmysle § 223 ods. 3 CSP na vyhotovenie a odoslanie rozsudku vyhláseného 25. januára 2023, čím spôsobila vo veci prieťah v čase od 26. februára 2023, keď uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku, do 25. apríla 2023, keď bol rozsudok podpísaný disciplinárne obvinenou (skutok 5);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 3C/22/2019 na pojednávaní konanom 17. apríla 2023 narušila jeho vážnosť a dôstojnosť tým, že mimo rámec prejednávanej veci oboznámila účastníkov konania o svojich zdravotných ťažkostiach, napriek ktorým chodí do práce, a zároveň mimo rámec prejednávanej veci sa dopytovala asistentky na podrobnosti jej prihlasovania sa do registra pod cudzím prístupovým kódom (skutok 6);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6C/81/2020 narušila vážnosť a dôstojnosť pojednávania tým, že odmietla začať pojednávanie nariadené na 19. apríl 2023 o 9.00 h a pojednávať začala až na základe dôrazného pokynu podpredsedníčky súdu o 9.25 h a zároveň mimo rámec prejednávanej veci v priebehu pojednávania v pojednávacej miestnosti za prítomnosti účastníkov konania telefonovala so svojím rodinným príslušníkom a informovala asistentku o tom, že telefonovala na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vo veci týkajúcej sa organizácie súdu (skutok 7);
- ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 6Csp/68/2017 na pojednávaní konanom 24. apríla 2023 narušila jeho vážnosť a dôstojnosť tým, že účastníkom konania uviedla, že „*Vy ste dokladali odvolanie plnej moci? Lebo nie som oboznámená so súdnym spisom.*“, a zároveň uviedla, že

„Ja som tento spis doma nemala, ale vyššia súdna úradníčka, ktorá ho robila je veľmi dôkladná, takže, ak je to aj táto skutočnosť tak, z obsahu spisu a ja som presvedčená, že áno, uvedené nevyplýva, teda nevyplýva, že sa veriteľ v čase poskytnutia zaoberal otázkou príjmov a výdavkov, čo som hovorila, že je potrebné zistiť zo strany žalovanej ako dlžníka ...“ (skutok 8);

- ako sudkyňa okresného súdu v čase minimálne od 1. januára 2021 ukladaním neprimeraného množstva pracovných úloh a povinností spôsobom vytvárajúcim sústavný nátlak a časový stres, a to najmä formou označovania neprimeraného množstva vecí za urgentné a opakovaným telefonickým kontaktovaním v čase neprítomnosti na pracovisku vyšších súdnych úradníčok [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pôsobila na tieto pracovníčky súdu spôsobom narúšajúcim vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu a spôsobom porušujúcim zásady sudcovskej etiky a zároveň v období [REDAKOVANÉ] od 1. januára 2023 do 4. apríla 2023 pôsobila na vyššieho súdneho úradníka [REDAKOVANÉ] spôsobom narúšajúcim vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu a spôsobom porušujúcim zásady sudcovskej etiky najmä tým, že do spisu sp. zn. 6C/7/2019 založila podanie, v ktorom namietala jeho odbornosť a skúsenosť, keď uviedla, že [REDAKOVANÉ] nepozná spisy senátu 6, nie je s ním ako sudca pri spolupráci kompatibilná a v prípade nevytvorenia riadnych pracovných podmienok a nevrátenia vyššej súdnej úradníčky [REDAKOVANÉ] sa bude svojich práv domáhať aj na ESLP, správala sa k [REDAKOVANÉ] urážajúco a povýšenecky, keď po upozornení na nečitateľnosť jej písma mu povedala, aby si kúpil lupu, vyvolávala u [REDAKOVANÉ] neprimeraný stres stanovovaním krátkych časových lehôt na vypracovanie rozsudkov, a to vo veci sp. zn. 6C/2/2021, kde požadovala vypracovanie rozsudku 13. februára 2023 v čase od 10.13 h do 13.00 h, ďalej vo veci sp. zn. 6C/2/2015, kde požadovala vypracovanie rozsudku v čase od 09.15 h do 12.00 h 28. marca 2023 s tým, že ak to nestihne, nemá ísť na obed, pričom má súčasne dopísať v tej istej lehote aj uznesenie o zastavení konania vo veci sp. zn. 6P/52/2019 a predložiť jej v rovnakej lehote zoznam všetkých vecí, ktoré v poslednom období robil s uvedením, čo v nich robil, ďalej 29. marca 2022 žiadala v čase o 11.06 h, aby vypracoval rozsudky vo veciach sp. zn. 6Csp/20/2020 a sp. zn. 6C/245/2016 do 31. marca 2023, pričom vo všetkých veciach, v ktorých mal vypracovať rozsudky, išlo o veci, v ktorých už uplynula zákonná lehota na ich napísanie a sudkyňa nepodala ani žiadosť o predĺženie lehoty predsedovi súdu, pričom vzhľadom na rozsah spisov nebolo objektívne možné vypracovanie rozsudkov v sudkyňou zadaných lehotách, hovorila s [REDAKOVANÉ] zvýšeným hlasom, pričom sa tak k nemu správala napriek tomu, že on sa správal slušne (skutok 9);

teda pri skutkoch 1 až 5 zavinene porušila povinnosti sudcu vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietáhov, ktoré jej vyplývajú z § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v danom čase (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“), pri skutkoch 6 až 8 zavinene porušila povinnosti sudcu v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu aj po jeho skončení zdržať sa všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 30 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, a povinnosť sudcu dodržiavať zásady sudcovskej etiky podľa § 30 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch a prísediacich, pri skutku 9 zavinene porušila povinnosti sudcu v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu aj po jeho skončení zdržať

sa všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 30 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, a povinnosť sudcu spĺňať predpoklady sudcovskej spôsobilosti po celý čas trvania funkcie sudcu a povinnosť dodržiavať zásady sudcovskej etiky podľa § 30 ods. 2 písm. f) a g) zákona o sudcoch a prísediacich, čím spáchala skutkami 1 až 8 disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich, a skutkom 9 závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b) v spojení s § 116 ods. 1 písm. a) a závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. i) zákona o sudcoch a prísediacich, za čo jej bolo uložené podľa § 117 ods. 3 písm. b) zákona o sudcoch a prísediacich úhrnné disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 70 % na obdobie jedného roka. Sťažovateľka tiež bola zaviazaná nahradiť štátu trovy disciplinárneho konania 120 eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

9. Výrokom II bola sťažovateľka oslobodená spod disciplinárneho návrhu pre ďalšie v návrhu uvedené skutky.

10. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia DS vychádzal z (i) kvalifikácie skutkov ako disciplinárnych previnení, resp. závažného disciplinárneho previnenia (skutok 9); (ii) ich množstva (celkovo 9 skutkov); (iii) z povahy porušených povinností; (iv) zo spôsobu konania disciplinárne obvinenej (osobitne vo vzťahu ku skutku 9); (v) z miery zavinenia, ktoré DS kvalifikoval ako úmyselné, a (vi) z príťažujúcich okolností. Pritom bol limitovaný § 117 ods. 3 zákona o sudcoch a prísediacich. DS sa jednomyselne priklonil k uloženiu najprísnejšieho možného trestu zníženia funkčného platu sťažovateľke na obdobie jedného roka, a to najmä vzhľadom na rozsah a intenzitu disciplinárneho previnenia vo vzťahu ku skutku 9. Spôsob správania disciplinárne obvinenej voči vyšším súdnym úradníkom senát vyhodnotil ako správanie nadmieru arogantné s deficitom bazálnej slušnosti, ktoré jednoznačne porušuje zásady sudcovskej etiky a predstavuje presne to, čoho sa má sudca zdržať, aby nenarušal vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu. DS osobitne zohľadnil obsah úpravy, ktorú disciplinárne obvinená založila do súdneho spisu sp. zn. 6C/7/2019, ktorá hraničí s ohováraním adresovaným širšiemu okruhu osôb. Za príťažujúcu okolnosť DS vyhodnotil aj pohnútku disciplinárne obvinenej, ktorú táto artikulovala nadmieru pregnantne v opísanej úprave a ktorá jednoznačne vyplynula z vykonaného dokazovania (najmä z výsluchu svedkov). Disciplinárne obvinená sa nedokázala zmieriť so skutočnosťou, že VSÚ [REDAKOVANÉ] bola v jej súdnom oddelení nahradená [REDAKOVANÉ], pričom jej následné správanie voči [REDAKOVANÉ] vykazovalo znaky šikany, a to v podstate od počiatku ich spolupráce. DS považoval takúto reakciu (priam vynucovanie) na legitímne rozhodnutie vedenia súdu za neakceptovateľnú osobitne s prihliadnutím na fakt, že disciplinárne obvinená vystupovala voči VSÚ z titulu jej funkčnej nadriadenosti. Následkom jej konania bolo nielen narušenie vážnosti a dôstojnosti funkcie sudcu, ale i zásah do osobnej sféry jej subordinovaných osôb, vyšších súdnych úradníkov. Senát taktiež pri ukladaní trestu zohľadnil skutočnosť, že disciplinárne obvinená páchala disciplinárne previnenia v budove súdu pri výkone funkcie sudcu, a to s dopadom na dobrú povesť justičného systému (úprava založená do spisu, nevhodné správanie a prednesy na pojednávaniach). DS nemohol ako poľahčujúcu okolnosť zohľadniť skutočnosť, že by disciplinárne obvinená prejavila v procese zisťovania okolností spáchania disciplinárnych obvinení zo strany vedenia súdu akúkoľvek mieru sebareflexie, k čomu nedošlo (stretnutie disciplinárne obvinenej s vedením súdu 9. mája 2023). DS musel pri ukladaní disciplinárneho opatrenia vychádzať zo skutočnosti, že disciplinárne

obvinená je sudkyňou okresného súdu, a preto disciplinárne opatrenie spočívajúce v jej preložení na súd nižšieho stupňa (ktoré by sa javilo ako najvhodnejšie) neprichádzalo do úvahy. DS dospel k záveru, že prísnosť uloženého disciplinárneho opatrenia v spojení s rizikom novej budúcej aplikácie ustanovenia § 116 ods. 3 písm. b) zákona o sudcoch a prísediacich je spôsobilé splniť prevenčnú funkciu ukladania disciplinárnych opatrení, a teda skorigovať správanie disciplinárne obvinenej. DS takto vyhodnotil vhodnosť uloženého opatrenia z pohľadu novej nápravy disciplinárne obvinenej, rešpektujúc pritom záujem na ochrane spoločnosti a vyjadrujúc jej morálne odsúdenie za spáchané disciplinárne previnenia. Ako menej významná sa javila skutočnosť, že disciplinárne obvinená nebola dosiaľ disciplinárne trestaná, resp. že bola v minulosti ako sudca hodnotená výkonom „výborný“. Tieto poľahčujúce okolnosti vzhľadom na ich nepomer k okolnostiam prirážajúcim neboli spôsobilé zmierniť náhľad DS na v konaní preukázané správanie disciplinárne obvinenej.

III.

Argumentácia sťažovateľky

III.1. Okolnosti predchádzajúce podaniu disciplinárneho návrhu a legitimita navrhovateľa:

11. Dôvodom podania disciplinárneho návrhu boli narušené vzťahy medzi vedením súdu a sťažovateľkou práve pre jej upozorňovanie na nedostatky a domáhanie sa svojich práv. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti popisuje okolnosti, ktoré predchádzali podaniu disciplinárneho návrhu, situáciu na okresnom súde v súvislosti s prípravou rozvrhu práce na rok 2023, ktorý počítal so zmenou osoby vyššieho súdneho úradníka v senáte sťažovateľky. Táto zmena podľa sťažovateľky ohrozila funkčnosť jej senátu a vyústila do zhoršenia jej zdravotného stavu a dlhodobej práceneschopnosti, ktorá trvala nepretržite od 21. februára 2023 do 28. marca 2023. V tomto období, keď plynuli aj lehoty na vypracovanie rozsudkov, vedenie okresného súdu žiadnym spôsobom nezabezpečilo funkčnosť senátu sťažovateľky, svojej úlohy sa neujal zastupujúci sudca. Vedenie súdu namiesto vykonania potrebných opatrení počas trvajúcej práceneschopnosti sťažovateľky vykonalo kontrolu jej spisov a predseda súdu jej 27. marca 2023 udelil písomné upozornenie. Po príchode do práce a po kontrole stavu vecí vo svojom senáte sťažovateľka zistila, že vo veciach sp. zn. 6C/2/2015, 6Csp/20/2020 a sp. zn. 6C/245/2016 vyšší súdny úradník (ďalej aj „VSÚ“) nevyhotovil zadané koncepty rozsudkov, preto ich požadovala v čo najkratšej dobe. ██████████ v deň príchodu sťažovateľky do práce 28. marca 2023 a následne 4. apríla 2023 podal podnet na prešetrenie bossingu a mobbingu na pracovisku voči nemu zo strany sťažovateľky. Dňa 5. mája 2023, keď už ██████████ na súde nepracoval, predložil zástupca odborovej organizácie pri okresnom súde predsedovi súdu žiadosť, v ktorej žiadal o vytvorenie priaznivých pracovných podmienok a vykonanie opatrení zabezpečujúcich upustenie od správania sťažovateľky voči ██████████ a zabezpečiť ochranu zamestnancov pred diskrimináciou. Súvislosť medzi podaním ██████████ z 28. marca 2023 a uvedenou žiadosťou nebola v konaní preukázaná a ani preukazovaná. Pred podaním disciplinárneho návrhu vedenie súdu zostavilo komisiu a vypočúvalo zamestnancov súdu, ktorí neboli adekvátne poučení, v poučení boli zavedení, že nahrávka je výlučne pre potreby vedenia súdu a sťažovateľka sa o uvádzaných skutočnostiach nedozvie. Dňa 10. mája 2023 sa konalo zasadnutie pléna okresného súdu, na ktorom mala byť prerokovaná otázka porušenia zásad sudcovskej etiky zo strany sťažovateľky voči ██████████. Plénum neprebehlo v súlade so zákonom ani rokovacím poriadkom, keď odsúhlasilo porušenie zásad sudcovskej etiky bez konkrétnej špecifikácie. Disciplinárny návrh bol podaný bez riadneho

prerokovania plénom, bez riadneho šetrenia, bez možnosti dať priestor sťažovateľke na vyjadrenie a bez jej vedomia. Disciplinárny navrhovateľ nekonal neustranne a nezaujato, nesplnil si povinnosť zistené nedostatky so sťažovateľkou prerokovať, neuložil žiadne opatrenia vedúce k náprave a k odstráneniu príčin. Je otázne, či bol bezprostredne pred zánikom funkcie predsedu súdu legitímnym navrhovateľom. Uvedenými skutočnosťami sa NSS nezaoberal, neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa a zamietol akékoľvek dokazovanie v tomto smere, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ich nevyhodnotil, a tým porušil základné právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.

III.2. Odňatie práva na zákonného sudcu:

12. Podľa názoru sťažovateľky sa sudca JUDr. Dzurdzík nemohol platne stať členom senátu 32, do ktorého bol pridelený na základe opatrenia s poukazom na § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch. Od nástupu JUDr. Fečíka do súdnej rady sa stal výkon jeho funkcie sudcu DS nezlučiteľný s výkonom jeho funkcie člena súdnej rady. Z uvedeného vyplýva, že došlo k iným dôležitým organizačným dôvodom, keď malo dôjsť k prerozdeleniu vecí senátu 32D náhodným výberom. Pokiaľ sa veci senátu 32D v pôvodnom zložení mali, vychádzajúc z opatrenia, prerozdeliť, muselo dôjsť k prerozdeleniu vecí do senátov náhodným výberom v súlade s § 12 ods. 1 DSP. V uvedenom rozvrhu práce sú uvedení dvaja predsedovia senátov pre veci disciplinárne, čo samotné ustanovenie § 5 ods. 1 a 2 DSP vylučuje, keď ustanovuje, že senát je zložený z predsedu senátu, sudcov a prísediacich. Senát v zložení dvoch predsedov senátu je senátom kreovaným v rozpore s DSP.

III.3. Nevykonanie predbežného šetrenia:

13. Predseda DS sa opakovane obrátil na predsedu súdnej rady, ktorý v odpovedi uviedol, že ide o nekvalifikovanú žiadosť bez obsahu podstatných náležitostí, na základe ktorej nie je možné vydať požadované stanovisko. DS žiadnu ďalšiu žiadosť v zmysle § 25 ods. 2 DSP súdnej rade nezaslal, a tým nerešpektoval a nesplnil zákonom uloženú povinnosť. Nevyžiadanie si stanoviska súdnej rady predstavuje hrubé porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces, práva na súdnu ochranu a práva na obhajobu.

III.4. Namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

14. Samotné disciplinárne konanie od podania návrhu do rozhodnutia trvalo takmer jeden a pol roka a na tomto stave nemala sťažovateľka žiaden podiel. NSS aj napriek tomu, že vo veci vykonal iba dôkazy navrhnuté disciplinárnym navrhovateľom a dokazovanie navrhované sťažovateľkou v prevažnej miere zamietol, nekonal bez zbytočných priet'ahov.

III.5. Namietané porušenie práva na vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam:

15. DS neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej kládli za vinu, sťažovateľku počas jej ústneho vyjadrenia zastavoval a prerušoval s tým, že jej vyjadrenie sa netýka prejednávanej veci, neumožnil jej vysvetliť súvislosť s prejednávanou vecou a s jednotlivými skutkami a doslova opakovanou hrozbou uloženia poriadkovej pokuty ju „*umlčal*“ s tým, že ak chce, môže sa k uvedeným skutočnostiam vyjadriť písomne.

16. Na pojednávaní 23. októbra 2024, na ktorom sťažovateľka nebola osobne prítomná, bolo uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené zo 16. septembra 2024 uznesením zrušené a vo veci bolo následne doplnené dokazovanie. Obhajca sťažovateľky namietal vykonanie ústneho

pojednávania s dokazovaním v neprítomnosti sťažovateľky s tým, že na takéto ústne pojednávanie nedala súhlas a nebola o jeho konaní upovedomená, avšak DS tieto výhrady odmietol. NSS potom, ako uznesením ukončil dokazovanie, bez zrušenia tohto uznesenia vo veci vykonal ďalšie dokazovanie, a to dopytom na Okresný súd Trenčín, kde zisťoval podstatné skutočnosti, ktoré následne preniesol do výrokov napadnutého rozhodnutia. NSS tak uprel sťažovateľke uplatnenie jej základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom.

III.6. Nevysporiadanie sa s námietkou zaujatosti:

17. Sťažovateľka po zistení, že NSS vykonáva svojvoľne dokazovanie, podala do rúk predsedu NSS námietku zaujatosti sudcov DS, ktorá predsedom súdu nebola žiadnym spôsobom vybavená. DS na túto námietku reflektoval na ústnom pojednávaní 23. októbra 2024 s tým, že na ňu nebude brať ohľad. Nerozhodnutie o námietke zaujatosti zákonným spôsobom predstavuje porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu.

III.7. Rozpor napadnutého rozhodnutia s vlastnou súdnou praxou:

18. Sťažovateľka namieta neaplikovanie vlastnej rozhodovacej praxe a rozhodnutia ESLP vo veci Todorová proti Bulharsku zo strany NSS s poukazom na rozhodnutie DS v inej veci sp. zn. 32D/22/2022 z 22. mája 2023, v ktorej DS uznal obranu disciplinárne obvineného sudcu, že za pochybenie spočívajúce v nevyhotovení rozsudku v zákonnej lehote bol už potrestaný písomným napomenutím predsedu súdu, čím nastali prekážky *res iudicata* a *ne bis in idem* vo vzťahu k nasledujúcemu disciplinárnemu prejednaniu. Disciplinárny navrhovateľ vo veci týkajúcej sa nevyhotovenia rozsudkov v zákonnej lehote (skutky 1 – 5) vydal 27. marca 2023 písomné upozornenie adresované sťažovateľke, v ktorom jej vytýka nevyhotovenie rozsudkov v zákonnej lehote. Predmetné písomné upozornenie predstavuje osobitné disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich a súčasne ukončenie trvajúceho deliktu a v prípade zotrvania v ďalšom omeškaní zakladá dňom 28. marca 2023 vo všetkých vytýkaných omeškaniach začiatok plynutia nového trvajúceho skutku. NSS v disciplinárnej veci sťažovateľky takto nepostupoval, hoci išlo o identickú situáciu. Sťažovateľka nemôže byť za tieto skutky zákonne postihovaná, aj keď vo veci nevyhotovenia rozsudkov v zákonnej lehote pochybila a samotné zmeškanie lehoty uznala.

III.8. Nedostatočnosť odôvodnenia a ďalšia sťažostná argumentácia:

19. Podľa sťažovateľky NSS sa nevysporiadal s ňou namietanými skutočnosťami, nevyhodnotil ich, nezaoberal sa otázkou doby práceneschopnosti sťažovateľky, počas ktorej nemala priamy vplyv na vypracovanie rozsudkov, ani prípadnou spoluzodpovednosťou inej osoby (zastupujúcej sudkyne). Vyslovenie porušenia etického kódexu sudcu neprislúchalo NSS bez splnenia požiadavky podľa § 25 ods. 2 DSP. Sťažovateľka odmieta interpretáciu NSS, že „*mala odmietnuť ísť pojednávať*“, keďže v tom čase sa preukázateľne zaoberala zabezpečením a riešením organizačných záležitostí jej súdneho oddelenia, čo možno vyhodnotiť ako záujem vyšší, pre ktorý bolo omeškanie s pojednávaním tolerovateľné. NSS nevyhodnotil správanie [REDAKOVANÉ] voči sťažovateľke, časť skutku týkajúca sa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tiež nie je adekvátne zdôvodnená. Sťažovateľka v roku 2021, keď bola dlhodobo práceneschopná, následne čerpala dovolenku a pracovalo sa prevažne dištančne, v podstate s [REDAKOVANÉ] v kontakte nebola. Aj s [REDAKOVANÉ] pracovala a bola s ním v kontakte cca 30 dní. Skutok 9 sa preto popísaným spôsobom nemohol stať, konanie sťažovateľky nemohlo byť opakované a dlhodobé. V konaní

nebola zodpovedaná žiadna súvislosť iniciatívy odborovej organizácie zväzu justície s ochranou práv [REDAKOVANÉ], ktorý svoj štátnozamestnanecký pomer končil. NSS nezdôvodnil, prečo nevykonal sťažovateľkou navrhované dokazovanie, čím zasiahol do jej práva dôkazy navrhovať a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

20. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že komisia na účel vypočutia zamestnancov súdu k správaniu sťažovateľky bola ustanovená mimo kompetencie predsedu súdu (bez poverenia pléna sudcov, pozn.), preto ide o dôkaz získaný v rozpore so zákonom. Za nezákonný dôkaz sťažovateľka považuje aj zvukový záznam z pohovoru so zamestnancami okresného súdu, ktorý v konaní pred NSS nemal byť vzatý do úvahy.

21. V doplnení odôvodnenia ústavnej sťažnosti doručenom 21. mája 2025 sťažovateľka zmätočne formuluje návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, konkrétne „*návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 37 ods. 1 písm. a) ZoUS s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“, a navrhuje senátu ústavného súdu, aby prerušil konanie a podal návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Obsahom doplnenia sú aj ďalšie sťažnostné námietky spočívajúce v tvrdenom porušení predpisov na úseku ochrany osobných údajov, sťažovateľka poukazuje najmä na nezákonné nakladanie a spracovanie osobných údajov na okresnom súde, na zdieľanie prístupových hesiel do informačného systému zamestnancami súdu. Pokiaľ sťažovateľka riešila neoprávnený vstup do spisu neautorizovanej osoby (skutok 6), postupovala v súlade s GDPR a zabránila neoprávnenému spracovaniu osobných údajov. V rozpore s GDPR boli v disciplinárnom konaní použité aj „*nahrávky*“ zachytávajúce pohovory so zamestnancami, keďže boli použité v rozpore s účelom, na aký boli získané. Sťažovateľka ďalej argumentuje porušením zásad podľa TP (zásady bezprostrednosti a ústnosti, zásady kontradiktórnosti a rovnosti strán, práva na nestranný súd), keď NSS sám iniciatívne vykonal dokazovanie v jej neprospech, ku ktorému nemala možnosť sa vyjadriť. Namieta zákonnosť dôkazov vykonaných v disciplinárnom konaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Text uvedený mimo petitu pokladá ústavný súd za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (m. m. I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

23. Ústavný súd s poukazom na uvedené vymedzil predmet konania ako sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým

vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 a 5 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu.

IV.1. K odňatiu práva na zákonného sudcu:

24. Sťažovateľka v texte ústavnej sťažnosti (mimo petitu) formuluje námietku proti zmene v zložení zákonného senátu bez toho, aby došlo k prerozdeleniu vecí náhodným výberom. V ďalšej argumentácii sponchybňuje zákonnosť kreovania disciplinárnych senátov tak, ako to je ustanovené rozvrhom práce v znení opatrenia (námietka dvoch predsedov senátov, pozn.). Sťažovateľka napriek tomu v petite ústavnej sťažnosti (ani v jej odôvodnení) neoznačila príslušný článok ústavy, ktorý toto právo garantuje (čl. 48 ods. 1 ústavy). Označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľka tvrdí, je pritom obligatórnou obsahovou náležitosťou návrhu na začatie konania podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd vzhľadom na nesplnenie povinnosti označiť v sťažnostnom petite základné právo alebo slobodu, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, návrh na začatie konania v tejto časti pri jeho predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

IV.2. K nevykonaniu predbežného šetrenia:

25. V prípade disciplinárneho konania vedeného pre možné porušenie zásad či pravidiel etiky je dôležitou súčasťou pri zhromažďovaní informácií k prejednávanej veci aj stanovisko orgánu, ktorý tieto zásady alebo pravidlá prijal. Ustanovenie § 25 ods. 2 DSP ako *lex specialis* je v prípade disciplinárneho konania vedeného proti sudcom teleologicky a funkčne prepojené s čl. 141a ods. 6 písm. j) ústavy o právomoci súdnej rady prijímať kodifikované pravidlá sudcovskej etiky. Inak povedané, orgán, ktorý takýto podzákonný predpis vydal, je povolaný podať jeho výklad. Stanovisko príslušného orgánu (súdnej rady) podľa § 25 ods. 2 DSP má teda výlučne interpretačnú hodnotu a poradný charakter pri aplikácii disciplinárnej povinnosti, ktorá je zverená výhradne disciplinárnemu senátu najvyššieho správneho súdu podľa § 142 ods. 2 písm. c) ústavy. Posudzované stanovisko tak nepredstavuje definitívne konečné rozhodnutie vo veci samej. Rieši jednak predbežnú a jednak čiastkovú otázku v disciplinárnom konaní, a to konkrétne výklad pravidiel (súdnej) etiky. Samotnú správnosť či objektivitu predloženého výkladu zásad (súdnej) etiky s konečnou platnosťou posudzuje a vyhodnocuje disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu, ktorý nie je vyžiadaným stanoviskom príslušného orgánu (súdnej rady) pri rozhodovaní o vine disciplinárne obvineného viazaný (čl. 141 ústavy, § 32 ods. 1 DSP)(I. ÚS 680/2024).

26. S poukazom na uvedené postup DS spočívajúci v opätovnom nevyžiadaní stanoviska súdnej rady v zmysle § 25 ods. 2 DSP nepredstavuje porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu a jej práva na obhajobu.

IV.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

27. Ani sťažovateľkou vytýkané nedostatky spočívajúce v namietanej dĺžke disciplinárneho konania nie je možné zaradiť pod referenčné normy zhmotnené v petite ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľka označila čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahovo ho vymedzila ako porušenie jej základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Námietku porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej

sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (m. m. napr. III. ÚS 394/2023).

28. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že ochranu tomuto právu poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Táto podmienka nie je zjavne splnená, ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu tohto práva nečinnosťou súdu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06), čo je dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť (m. m. I. ÚS 6/03, pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

IV.4. K namietanému porušeniu práva na vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam:

29. Sťažovateľka na preukázanie svojho tvrdenia, že jej bolo znemožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej kládli za vinu, predložila na USB kľúči zvukové záznamy z pojednávanií konaných 25. októbra 2023 a 3. apríla 2024, na ktorých mala byť vypočutá. Na sťažovateľkou predložených zvukových záznamoch však neboli zachytené žiadne jej vyjadrenia v rámci jej výsluchu k disciplinárnemu obvineniu. Z predložených zápisníc o ústnych pojednávaniach ústavný súd zistil, že sťažovateľka na ústnom pojednávaní 3. apríla 2024 nebola prítomná, svoje právo vyjadriť sa k disciplinárnemu návrhu však realizovala na ústnych pojednávaniach 25. októbra 2023 (str. 4 až 8 zápisnice) a 28. mája 2024 (str. 3 až 35 zápisnice). Na ústnom pojednávaní 16. septembra 2024 predniesla záverečnú reč a bolo jej udelené posledné slovo (str. 29 až 38 zápisnice). V disciplinárnom konaní vedenom proti sťažovateľke sa celkovo uskutočnilo 9 pojednávanií, na ktorých sťažovateľka mala možnosť, či už sama, alebo prostredníctvom svojho obhajcu, realizovať svoje procesné práva. Z predložených zápisníc súčasne vyplýva, že sťažovateľkou kritizovaný postup predsedu DS pri vedení hlavného pojednávania a jej vypočutí nemožno vnímať inak ako postup v súlade s ustanoveniami TP (§ 253 ods. 1 a 3), podľa ktorého predseda senátu je povinný dbať na to, aby hlavné pojednávanie nebolo zdržované výkladmi a prejavmi, ktoré nemajú vzťah k prejednávanej veci, a aby bolo zamerané čo najúčinnejšie na objasnenie veci v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie.

30. Ďalšia sťažnostná námietka smeruje k vykonaniu ústneho pojednávania 23. októbra 2024 s dokazovaním v neprítomnosti sťažovateľky po tom, keď uznesením DS zo 16. septembra 2024 bolo dokazovanie skončené, s tým, že na takéto ústne pojednávanie sťažovateľka nedala súhlas. Sťažovateľkou namietaný postup predpokladá § 276 TP, podľa ktorého ak zistí súd so zreteľom na záverečné reči alebo pri záverečnej porade, že treba ešte niektorú okolnosť objasniť, rozhodne uznesením, že dokazovanie bude doplnené, a v hlavnom pojednávaní pokračuje. Súdom uskutočnené doplnené dokazovanie sa obmedzilo na objasnenie okolnosti, kedy sťažovateľka podpisovala rozsudky vo veciach týkajúcich sa skutkov 1 až 5, keďže v odôvodnení disciplinárneho návrhu bol uvedený dátum podpisu len tých rozsudkov, ktoré sťažovateľka podpísala pre podaním disciplinárneho návrhu (pri skutkoch 1, 2 a 5). Sťažovateľka skutočnosť, že nevypracovala rozsudky včas, v konaní nenamietala, v podstatnom dôvodila, že zo strany vedenia súdu nemala vytvorené podmienky pre výkon práce sudcu (bod 30 napadnutého rozhodnutia). Súdom uskutočnené dokazovanie na zistenie, resp. ustálenie, kedy sťažovateľka podpísala predmetné rozsudky, preto nebolo takého charakteru, ktoré by z materiálneho hľadiska bolo spôsobilé

zasiahnuť do jej procesných práv. Napokon sám obhajca sťažovateľky sa k doplnenému dokazovaniu nevyjadril a v záverečnej reči potvrdil, že doplnené dokazovanie nemalo dopad na relevantnosť jeho záverov a obsah prednesov.

31. K tomu je potrebné uviesť, že ak sťažovateľka mala vedomosť o súdom vykonanom dokazovaní (keďže práve ním odôvodnila svoju námietku zaujatosti podanú pred konaním ústneho pojednávania) a termín odročeného pojednávania jej bol známy, mohla sa na toto pojednávanie dostaviť v záujme realizácie svojich procesných práv, resp. požiadať o jeho odročenie, ak sa ho nemohla z vážnych dôvodov zúčastniť, čo však neurobila. Naopak, súhlasila s pojednávaním v jej neprítomnosti. Sťažovateľka sa tak sama pripravila o prípadnú možnosť realizovať svoje právo vyjadriť sa k doplnenému dokazovaniu. S poukazom na uvedené ústavný súd nevzhliadol v namietanom postupe NSS porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom a túto námietku vyhodnotil ako zjavne nedôvodnú.

IV.5. K nevysporiadaniu sa s námietkou zaujatosti:

32. Sťažovateľka na základe svojho zistenia o údajnom vykonaní „svojvoľného dokazovania“ NSS doručila jeho predsedovi návrh na vylúčenie sudcov a pridelenie veci inému senátu, s ktorým bol oboznámený aj DS. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľkou podaná námietka zaujatosti bola založená len na procesnom postupe súdu, ktorý napriek tomu, že je Trestným poriadkom predvídateľný (záver v bode IV.4.), sťažovateľka ho vnímala ako porušenie svojich práv. Skutočnosť, že DS sa s uvedenou námietkou vysporiadal s odkazom na § 32 ods. 6 TP v spojení s § 4 DSP tak, že sa o tejto námietke nekoná, keďže dôvodom jej podania bol riadny procesný postup súdu v konaní, preto nemohlo mať za následok porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

IV.6. K rozporu napadnutého rozhodnutia s vlastnou súdnou praxou:

33. Vo vzťahu k tvrdenej prekážke *res iudicata*, resp. prípadného porušenia zásady *ne bis in idem*, DS konštatoval, že upozornenie predsedu súdu na prieťahy v konaní s pokynom vo veciach bezodkladne konať nepovažoval za písomné upozornenie podľa § 117 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich, a to vzhľadom na obsah upozornenia (strohé konštatovanie o identifikácii prieťahov), ako aj absenciu formy – adresnosť, resp. kvalifikáciu skutku ako poklesku v správaní. DS preto dospel k záveru, že upozornenie nezakladá prekážku *res iudicata* a výrok tohto rozhodnutia nepredstavuje porušenie zásady *ne bis in idem*.

34. V skutkových okolnostiach veci NSS sp. zn. 32D/22/2022, na ktorú sťažovateľka poukázala, nebola pochybnosť o tom, že v prípade disciplinárne obvineného sudcu išlo o písomné napomenutie podľa § 117 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich. Vo veci sťažovateľky NSS dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil, prečo upozornenie disciplinárneho navrhovateľa z 27. marca 2023 nemožno považovať za napomenutie podľa označeného zákonného ustanovenia. K tomu možno doplniť, že požiadavka adresnosti napomenutia implicitne vyplýva aj z odseku 8 označeného ustanovenia.

35. Kontext prípadu Todorová proti Bulharsku (rozhodnutie ESĽP z 19. 10. 2021, č. 40072/13) je úplne odlišný. Sudkyňa Todorová bola predsedníčkou najvýznamnejšieho profesijného združenia

sudcov a jej disciplinárny postih bol sankciou za jej verejne prezentované kritické postoje proti výkonnej moci, navyše predmetom disciplinárnych konaní bolo len vyšetrovanie rýchlosti konaní.

36. Ústavný súd preto nezistil sťažovateľkou tvrdený rozpor napadnutého rozhodnutia NSS s jeho vlastnou rozhodovacou praxou, resp. s judikatúrou ESLP.

IV.7. K nedostatočnému odôvodneniu a k ďalšej sťažostnej argumentácii:

37. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

38. Neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. I. ÚS 167/2020). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného sudu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidas v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

39. Ústavný súd už v náleze č. k. PL. ÚS 6/2018-92 zo 17. marca 2021 (uverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 172/2021 Z. z.) uviedol, že „Sudcovia všeobecných súdov dostávajú na základe ústavy a zákonov významnú moc, aby mohli na základe viazanosti zákonom nezávisle, nestranne a profesionálne rozhodovať najmä spory o súkromné právo, rozhodovať o zákonnosti aktov verejnej správy a rozhodovať o vine a treste obžalovaných (čl. 142 ods. 1 ústavy). Spory o súkromné právo, žaloby na zákonnosť aktov verejnej správy a trestné obžaloby (čl. 142 ods. 1 ústavy) nerozhoduje byrokracia či administratíva z toho dôvodu, že by to teoreticky a technicky nebolo možné (porov. Kelsen, Hans. *Ryzí nauka právní: metoda a základní pojmy*. Brno : Orbis, 1933. 55 s. Sbíрка spisů právnických a národohospodářských; sv. 67, s. 36 – 37), ale z toho dôvodu, že súdy a len súdy sú viazané výlučne právom a žiadnymi mimoprávnymi kritériami a príkazmi – a práve v tomto zmysle sú nezávislé a nestranné. S viazanosťou právom je previazaný princíp limitácie moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), teda princíp, podľa ktorého moc môže ísť len tak ďaleko do pozície jednotlivcov, kde to zákon dovolí s tým, že všetko ostatné je sféra slobody (čl. 2 ods. 3 ústavy). Súdy preto (v spojení s nachádzaním práva), takpovediac, bránia (z pohľadu ústavných slobôd) v správnom a trestnom konaní jednotlivcov pred mocou exekutívy, resp. pred verejnou obžalobou (kde sú obzvlášť nestrannými garantami trestnej a procedurálnej spravodlivosti), a v súkromnoprávných sporoch o právo musia medzi stranami rozhodovať tak, aby dodržali hmotné a procesné právo, a zároveň tak, aby týmto konaním a rozhodovaním neboli zdrojom porušenia ústavných práv účastníkov (inými slovami, porov. II. ÚS 111/08). Ústavný systém tak predpokladá

funkčné súdnictvo obsadené vzdelanými a zodpovednými osobami (porov. II. ÚS 16/2011, bod 14).“ K uvedenému možno dodať, že podstatou práce sudcu je napokon každodenné profesionálne rozhodovanie (m. m. III. ÚS 350/2020).

40. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia NSS a dôvodov v ňom uvedených, na ktorých najvyšší správny súd v danom prípade založil svoj záver o uznaní sťažovateľky za vinnú z tam uvedených disciplinárnych previnení a o uložení disciplinárneho opatrenia sťažovateľke, ústavný súd dospel k záveru, že ho nie je možné označiť za arbitrárne v tom zmysle, že by uvedené argumenty boli zjavne nelogické s prihliadnutím na zistený skutkový stav, resp. ústavne neudržateľné, alebo že by napadnuté rozhodnutie nereflektovalo na podstatné skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a jeho rozhodnutie. Najvyšší správny súd sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o sudcoch a prísediacich a disciplinárneho súdneho poriadku, pozn.), ktorými by poprel ich účel a význam.

41. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľka v disciplinárnom konaní nemala možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre jej oslobodenie spod disciplinárneho návrhu aj pre tie skutky, ktorých sa druhý výrok netýkal. Sťažovateľke bol s poukazom na počet uskutočnených pojednávaní a na obsah zápisníc o ich priebehu vytvorený dostatočný priestor na prezentovanie vlastnej obhajoby, nestotožnenie sa s posúdením jej relevancie pre rozhodnutie nemôže mať za následok porušenie označených práv. Ústavný súd neindikoval ľubovôľu, prípadne opomenutie vykonať relevantné dôkazy. DS vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a nevykonanie sťažovateľkou navrhnutých dôkazov primeraným spôsobom odôvodnil. Námietku sťažovateľky o nezákonnosti vykonaných dôkazov (zvukové záznamy z pohovoru so zamestnancami okresného súdu a zo zasadnutia jeho pléna) ústavný súd hodnotí ako účelovú, keďže sťažovateľka nemala žiadne námietky vo vzťahu k ich vykonaniu na ústnych pojednávaniach, ba čo viac, sama ich vykonanie navrhla.

42. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré účastník konania predkladá (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08). Zároveň ústavný súd pripomína, že ani skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022).

43. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky namietajúcu porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 a 5 ústavy napadnutým rozhodnutím NSS odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

44. Ústavný súd sa už nezaoberal námietkami uvedenými v doplnení ústavnej sťažnosti doručenom 21. mája 2025, o ktoré sťažovateľka rozšírila dôvody ústavnej sťažnosti a ktoré bolo doručené ústavnému súdu až po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde. Keďže tieto námietky sťažovateľka neuplatnila v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov, ústavný súd ich odmietol ako oneskorene podané [§ 56 ods. 2 písm. f) v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Ako oneskorene podaný ústavný súd odmietol aj návrh sťažovateľky podľa § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ktorý je súčasťou doplnenia odôvodnenia ústavnej sťažnosti doručeného 21. mája 2025.

45. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite a osobitne rozhodovať o návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu